

יוסי החקיין

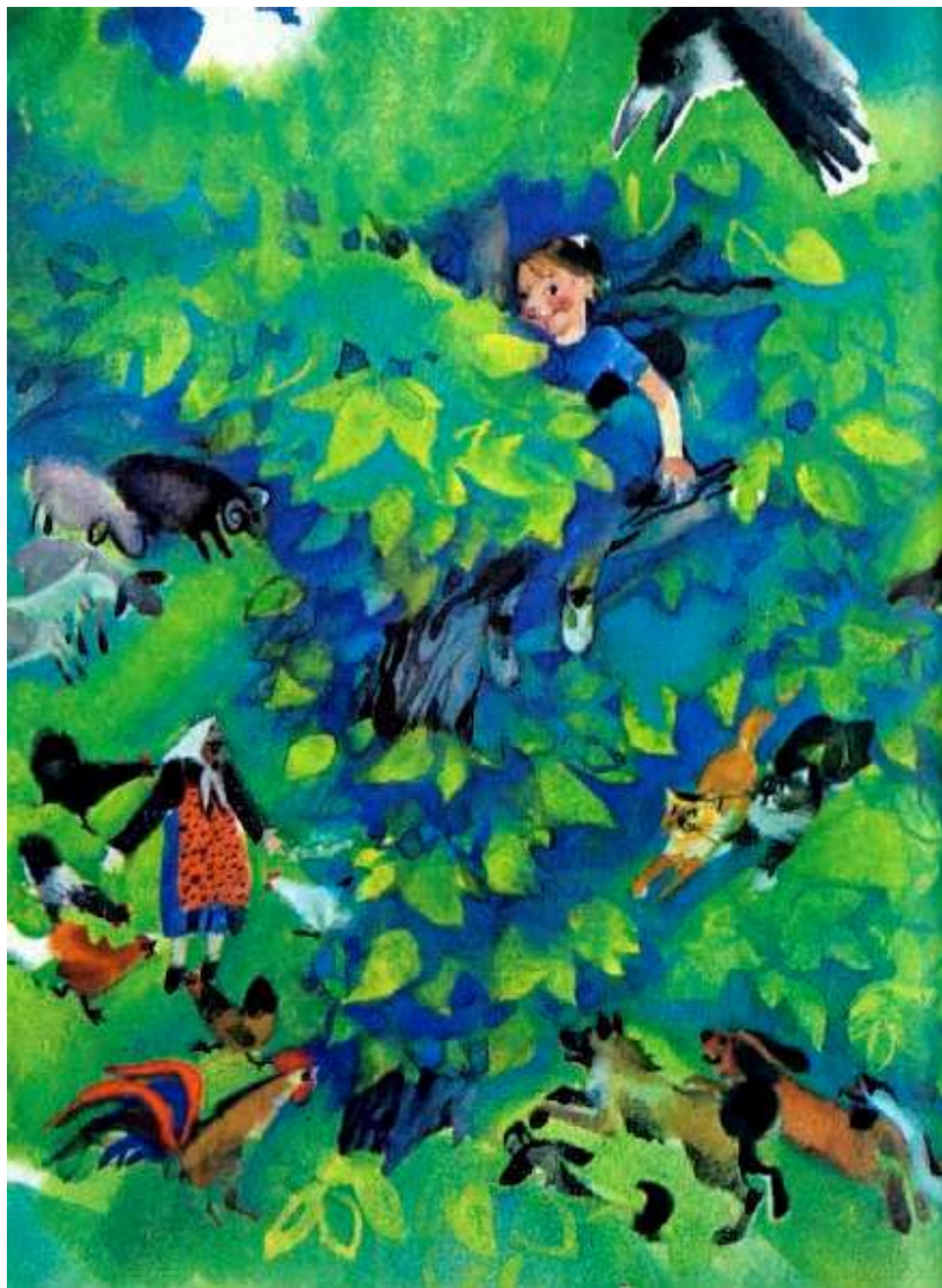
ס.וורונין

שוכב בין השיחים וצוחק, שבקלות כזו רימה
את התרנגול.

סבתא שומעת איך מקדקדת התרנגולת,
יוצאת לחצר ואומרת:
"מה קורה כאן. התרנגולת שוב הטילה ביצה
בגן ולא בלול? ולמה היא מפרסמת על כך?"

בכפר שלנו חי נער יוצא דופן. הוא ידע לחקות
קולות של ציפורים וחיות. היה נכנס לגן,
מסתתר בין השיחים כדי שלא יראו אותו,
ומתחיל לקדקד כמו תרנגולת:
"קו-קו-קו-קו-קודק-דק-דק!"
קו-קו-קו-קו-קודק-דק-דק!"
אפילו התרנגול בעצמו לא הצליח להבחין בין
קולה של התרנגולת וזה של יוסי. הוא עלה על
הגדר ומתחיל לקרוא בשמחה, בקול חזק, כדי
שכולם ידעו שהתרנגולת הטילה ביצה. ויוסי

והיא הולכת לחפש. הולכת, הולכת, וכמובן לא מוצאת דבר. אין כל ביצה. ויוסי צוחק עוד יותר חזק, מכסה את פיו בכף היד, כדי שסבתא לא תשמע.

ובפעם אחרת הוא עולה על עץ ומתחיל לילל:
"מיאו, מיאו, מיאו!"

מכל הכפר רצים אליו החתולים. ג'ינג'ים, שחורים, אפורים, לבנים, בעלי שערות ערוכות וקצרות. כולם, כמה שרק יש בכפר. לפחות מאה חתולים, לא פחות.

"מה זה?" מפנפת סבתא בידיה "סבא! קח מקל וגרש אותם!"

סבא עם מקל, סבתא עם מטאטא מגרשים

את החתולים מהחצר שלהם ויוסי יושב על
העץ, כמעט ונופל מרוב צחוק.
הוא היה משתעשע ככה כשהיה עוד קטן.

וכשגדל התחיל ללכת ליער. ראה שבאו
כפריים לאסוף פטריות, הסתתר בסבך הפטל
והתחיל לילל כמו זאב:

"או-או! או-או! או-או-או!"

וכולם, כמה שלא היו אספני הפטריות, נבהלו
כל כך שאפילו את הסלים זרקו ובריצה ברחו
מהיער. ויוסי צוחק, צוחק ודמעות זולגות
מעיניו מרוב צחוק.

כך הוא היה משתעשע עד שפעם, על היללות
זאבים שלו, בא זאב אמיתי. זאב אפור של
ממש, בעל שיניים גדולות ולשון אדומה יוצאת
מפיו.

"למה קראת לי?" שאל.

"לא קראתי" נרעד יוסי מפחד.

"אילו לא קראת, לא הייתי בא. אז למה קראת
לי?"

הציפורים וחיות,
קרא לי הנה עכשיו
כבשה."
יוסי שמח שהזאב
עוד לא יאכל אותו
ובכל כוחו קרא
"בה-ה-ה!"

בה-ה-ה! בה-ה-ה! בה-ה-ה!"
לא עברו חמש דקות כשעמדה לפניהם כבשה.
יוסי הסתכל ומיד הכיר אותה. הוא קיבל אותה
במתנה מסבא וסבתא כשזו הייתה עוד שה
קטן.
"שמע זאב, אל תאכל אותה. זו הכבשה

"לא קראתי, רק ככה סתם.."
"אא.. ככה סתם? הפרעת לי במעשה חשוב
מאוד. רדפתי אחרי ארנבת, אבל שמעתי
שקראת ובאתי הנה. ואתה, מתברר, רק ככה
סתם..."
"סלח לי, בבקשה" ביקש יוסי.
"מה זה 'סלח לי'? אני לא מכיר ביטוי כזה."
"נו, איך להסביר לך.."
"לשם מה להסביר? אטרוף אתך וזה הכל. לא
צריך כל הסבר". והזאב פתח את הלוע שלו
כמה שיותר רחב, כדי שקל יהיה לו לאכול את
יוסי. "בעצם" הוסיף "תמיד עוד אספיק לטרוף
אתך. ואתה, שכל כך יפה יודע לקרוא לכל

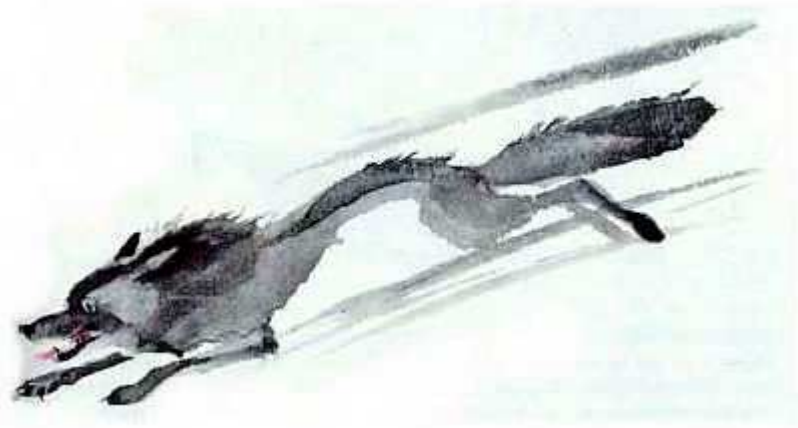
יוסי הסתכל עליהן וראה שאלה גם כן מהחצר
שלו. אחת של אמא ואחת של סבתא.
"שמע זאב. אל תאכל גם את הכבשים האלה.
אקרא לך אחרות" שוב ביקש יוסי.
"עכשיו כבר לא אחכה!" קרא הזאב. הוא תפס
כבשה אחת בצווארה ואכל אותה. ואכל גם
את השנייה. "ואתה בחור, קרא אלי כבשים
טובות. עכשיו תאכיל אותי כבר כל הזמן! אני
אשכב עכשיו לישון ואתה שב כאן, ואל תנסה
לברוח. אם אתפוס אתך, אטרוף!"
והזאב שכב לישון.
"מה אעשה עכשיו?" חשב יוסי "כך הוא יאכל
את כל הכבשים של הכפר. וגם את הכבשה

האהובה שלי. אקרא הנה כבשה אחרת"
כמעט בבכי ביקש יוסי.
"טוב, אחכה, למרות שאני רעב מאוד. אבל
אתה תקרא מיד שתיים במקום אחת הזו.
ומהר!"

"בה-ה-ה! בה-ה-ה! בה-ה-ה! בה-ה-ה!" בכל
כוחו קרא יוסי ומיד באו שתי כבשים.

תפסו. אך מאותו היום אף אחד לא ראה זאב
ביער שלנו.

ומאותו היום יוסי הפסיק להטעות אנשים
וחיות. ורק אם תבקשו אותו מאוד, אז אולי
יקרא כמו תרנגולת או כמו חתול, אבל כמו
זאב - בשום אופן לא! גם אם מאוד-מאוד
תבקשו.
מפח

שלי יאכל. ואחר כך אותי. צריך לחשוב על
משהו. אולי לקרוא הנה כלבים!"
ויוסי נבח. נבח כך שכל היער התמלא
בנביחה. הזאב קפץ על רגליו, אפילו לא

הסתכל על יוסי, ברח ויוסי לא ראה אותו יותר.
ומיד מכל הכפר באו הכלבים והתחילו לרדוף
אחרי הזאב.
איננו יודעים האם תפסו אותו או לאו. אולי